

Ivan Cankar: NA KLANCU

1. Zelo kratka obnova Franckine zgodbe.

Franckino življenje je bilo težko že od otroštva, ko je živel z mamo in maljšo sestro, ki je bila edina deležna materine pozornosti in ljubezni. V njenem življenju ni bilo svetlih točk, tako se je zelo razveselila dneva ko je lahko šla na romanje. Vendar je zamudila voz in tako jo je čakal ponižujoč lov za njim. Pri štirinajstih letih je odšla služiti. Spoznala je mladega umetnika in bila razočarana, ko se ni več zanimal zanjo. Kasneje se poročila s krojačem Mihovim. Njegov posel je propadel s prihodom novega krojača z lastno trgovino, sam pa se je vdal pijači in kasneje celo zapustil svojo družino. Francka je sama preživljala tri otroke in jim skušala zagotoviti čim bolj normalno življenje. Otroci so v iskanju za boljše življenje eden za drugim zapustili dom. Francka je ostala sama, svoje bližnje pa je videla le ko so prišli umret nazaj domov.

2. Razlaga simbolov v romanu.

Najboj opazen simbol v knjigi je tek za vozom, ki predstavlja upanje na boljše in lepše življenje. V knjigi se pojavi večkrat, vedno ko beseda nanese na Franckno neuresničljivo hrepenenje. Drugi očitni simbol v knjigi je klanec siromakov. Ta simbolizira brezizhodnost, bedo in revščino, ki je je tam na pretek. Klanec se nahaja ločeno od jedra trga, nad njim. Tako imajo siromaki dober razgled o lepšem življenju po katrem večina hrepeni. Eden izmed simbolov je tudi luč v učiteljevem oknu, ki ponazarja izobrazbo, ki je edini način, s katerim se rešiš bednega življenja.

3. Značilnosti jezikovnega sloga (skladnja, metaforika, razpoloženska in realistična pripoved)

Delo je sestavljeno iz osmih poglavij. Vsako poglavje predstavlja svojo zgodbo, te pa se med seboj povezujejo. Glavni motiv hrepenenja se povzema skozi vsa poglavja. Rezultat tega je tako imenovani ciklični roman, zančilen za impresionizem.

Roman lahko uvrščamo med realistična dela, saj so stanja kot revščina, beraštvo in nasploh skromno življenje ljudi na klancu podrono opisani. Njihov način življenja je prikazan na objektivni način. Pri pisanju so Cankarja navdihnile razmere v katerih je živel sam s svojo materjo in nasploh slabe bivanjske razmere Slovencev.

4. Oznaka ene od pripovednih oseb (opis, oris)

Lojze, Franckin drugi sin, je bil edini ki se mu je nasmihala svetla prihodnost. Kot otrok je bil zelo pameten, podedoval je očetove govorniške sposobnosti in z njimi navdušil meščane. Pol upanja o boljši prihodnosti je odšel študirat v Ljubljano. Vendar ga mesto ni dobro sprejelo. Začel se je zatekati v namišljen svet očetovih knjig, ki jih je bral kot otrok. Ni se več menil za šolo, zapustil je stanovanje, klatil se je po svetu in ni se več vačal na obiske k materi. Izgubil je svoje sanje o boljšem življenju, kar na koncu obžaluje, ko se zave da bi se z izobrazbo lahko rešil bede. Vendar je to zadržal globoko v sebi, na vzven pa se je kazal kot nadvse dobrovoljen, pa tudi sprijaznjen z usodo.

Večletna borba z lakoto je na njem pustila globoke sledi. Telo je bilo usahlo, lica udrta, oči pa prazne, brez upanja, ki je nekoč svetilo v njih. Njegova oblačila so bila raztrgana in vsa pomazana, denarja za nova pa ni bilo.

Kot otrok je bil malce debelušen in vedno lačen. V času šolanja je z materjo razvil zelo globok odnos. Njune misli in upnaja o prihodnosti so si bili enotni. Le da je Lojze kasneje, po nekaj letih življenja v Ljubljani najnje pozabil. Niti ni več pisal materi, paravtako pa je nehal zahajati v cerkev in opustil večerne molitve, ki sta jih včasih z materjo vedno opravljal.